

Les Guerres d'Indochine - Chiến tranh Đông Dương

[Activités du groupement amphibie n°2, formé d'escadrons du 1er ...](#)

www.ecpad.fr > [photos](#) > [Histoire](#)

21 sept. 2010 – Lieu : : Indochine - Tonkin - Nam Dinh - **Ninh-Binh - Phu-Ly**. Photographe : René ...

Mots clés : fonds **guerre d'indochine** · Share · Le Bataillon ...

<http://www.ecpad.fr/activites-du-groupement-amphibie-n%C2%B02-forme-descadrons-du-1er-rec-dote-de-vehicules-amphibies-crabes-et-alligator>

Activités du groupement amphibie n°2, formé d'escadrons du 1er REC doté de véhicules amphibies “crabes” et “alligator”.

Activités du groupement amphibie n°2, formé d'escadrons du 1er REC doté de véhicules amphibies "crabes" et "alligator".

Description : Un véhicule amphibie LVT-4 "Alligator" (version obusier) du GA 2 (2e Groupement Amphibie) du 1er REC (Régiment Etranger de Cavalerie) au parking, lors de l'opération "Auvergne".

Date : Juin 1954

Lieu : : Indochine - Tonkin - Nam Dinh - Ninh-Binh - Phu-Ly

Photographe : René Adrian

Origine : SCA - ECPAD

Référence : NVN-54-90-R20

Le GA 2 (2e Groupement Amphibie), formé par un groupe d'escadrons du 1er REC (1er Régiment Étranger de Cavalerie) est doté de Weasel M29 ("Crabes") et de LVT-4 ("Alligators"). Il mène alors une série d'opérations dans le secteur de Nam-Dinh, servant de soutien aux GM (Groupes Mobiles) qui opèrent dans le triangle Nam-Dinh, Ninh-Binh, Phu-Ly. Des réparations et une maintenance vigilante sont rendues nécessaires sur tous les bâtiments amphibies utilisés au cours de ces opérations .

Langage :

Date de publication : 21 septembre 2010

Catégorie : Histoire, photos

Mots clés : fonds guerre d'indochine

<http://www.fondationmarechaldelattre.fr/images/phototek/Indochine%201946-1954.pdf>

La guerre d'Indochine

1946 – 1954

LA PREMIERE SYNTHÈSE GLOBALE D'UN CONFLIT AUX DIMENSIONS ET AUX CONSÉQUENCES INTERNATIONALES

Indochine, guerre, ces deux mots restent indissolublement liés dans la mémoire collective. Associés à des images de violence et de tragédie, à des formules figées par les interprétations, ils recèlent une réalité autrement plus complexe, souvent insaisissable, parfois même encore inaccessible dans certaines parts de leur acception profonde.

Il y a eu la guerre française avec ses visages, Leclerc, Ho Chi Minh, d'Argenlieu, Giap, de Lattre, ses noms de bataille, sa paix de Genève, et puis la guerre américaine avec les siens, Diem, Kennedy, Minh, Westmoreland, Johnson, Thieu, Nixon, Kissinger, Khe Sanh. Il y a eu la piste Ho Chi Minh, la paix de Paris, et encore la guerre des deux Vietnam, l'agonie de Saigon, la réunification dans le sang. Il y a eu surtout tous ces visages anonymes d'un peuple écartelé, si semblables dans leurs différences, ceux des soldats sacrifiés, français, américains, sudistes ou révolutionnaires, ces foules innocentes et hagardes, emportées par une tourmente où l'affrontement des hommes et des nations ne semblait plus dépendre que des rouages inexorables d'une machinerie infernale.

Guerre de décolonisation ou de libération, guerre des blocs et des idéologies, guerre civile aux ramifications multiformes, cette guerre de trente ans s'est terminée il y a près de quinze ans. Mais elle n'a pas fini de perpétuer ses conséquences. D'abord dans les pays mêmes qu'elle a ravagés, mais aussi dans les esprits et les relations internationales marqués par les antagonismes que séparent deux conceptions de la civilisation.

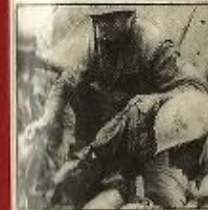
Pour essayer d'en saisir tous les fils, il fallait tenter, au-delà des passions, une approche totale, honnête, impartiale du drame. C'est ce que Philippe Franchini, authentique témoin et enfant du pays, — il est né à Saigon d'un père français et d'une mère vietnamienne —, a entrepris ici en relatant non seulement l'ensemble des événements, mais en remontant aux origines anciennes, souhaitant cerner avec fidélité la psychologie vraie du peuple vietnamien, en sa qualité d'Eurasien, représentant déchiré mais lucide de deux races et de deux cultures qu'il a toujours voulu approfondir sans porter préjudice ni à l'une ni à l'autre.

Synthèse monumentale élaborée à partir d'une documentation minutieuse, en partie inédite, et d'une analyse systématique des textes et des faits en provenance des deux camps, « *Les Guerres d'Indochine* » dressent pour la première fois le constat global et complet de plus d'un siècle de l'histoire d'un pays, depuis l'arrivée des Français, en 1859, jusqu'à son épilogue apocalyptique et ses prolongements actuels, comportant pour l'avenir toujours autant de points d'interrogation.

Philippe Franchini né en 1928 à Saigon. Etudes secondaires au lycée Chasseloup-Laubat à Saigon. Quitte l'Indochine en 1946. Etudes à la Faculté des Lettres de Paris (licence et D.E.S. d'histoire sous la direction de Ch. A. Julien, mémoire sur « La Genèse de l'affaire de Cochinchine »). Renonce à l'enseignement et devient peintre professionnel. Retourne à Saigon en 1963 pour y diriger jusqu'en 1975 l'hôtel Continental, poste d'importance et point d'attraction de tous les Asiatiques, de Bangkok à Malacca, de Djakarta

25

GUERRES INDOCHINE

Philippe
Franchini

Dien Bien Phu : le rapport du secret

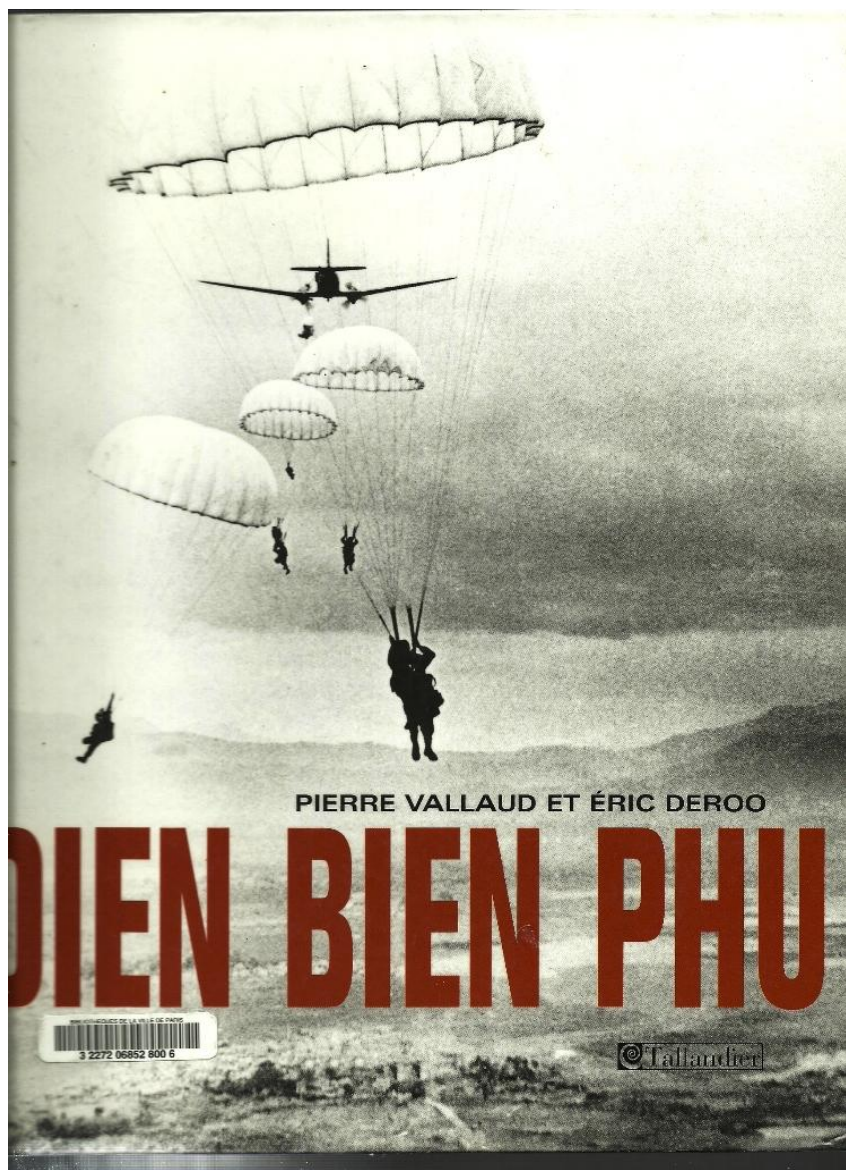
TV - Public Sénat - Rediffusion le : dimanche 26/02/2012 à 18h00
lundi 27/02/2012 à 17h15 - dimanche 04/03/2012 à 09h00 - Durée : 52 minutes

Il y a 50 ans, la bataille de Dien Bien Phu soldait la présence française en Indochine. Des milliers de morts au fond d'une cuvette, le corps expéditionnaire battu par les forces Vietminh. Quelques mois après la chute de Dien Bien Phu, deux généraux se déchirent... ils s'accusent l'un l'autre d'être le responsable de cette défaite...

La presse s'empare de l'affaire et attise la querelle. Henri Navarre, commandant en chef en Indochine, exige une commission d'enquête pour contrer René Cogny, commandant des forces du Tonkin. La commission commence ses travaux en avril 1955 sous la présidence du Général Catroux.

La conclusion des auditions accable le Général Cogny, responsable de la conduite de la bataille. Sa faute serait principalement de ne pas avoir aveuglement obéi à son supérieur. Le rapport de la commission d'enquête ne sera jamais divulgué. C'est le rapport «secret» que le réalisateur a choisi de mettre en scène.

Ce film retrace la bataille à travers le prisme des reproches, des torts et des fautes établis par la commission d'enquête. Un rapport qui sert de trame aux témoignages de politiques, présents à Dien Bien Phu avant les combats, mais aussi aux soldats du corps expéditionnaire, premières victimes de cette rivalité entre deux hommes...

Điện Biên Phủ

http://vi.wikipedia.org/wiki/Cu%E1%BB%99c_di_c%C6%B0_Vi%E1%BB%87t_Nam,_1954

Sau [trận Điện Biên Phủ](#), [Hiệp định Genève](#) được ký kết giữa [Việt Nam Dân chủ Cộng hòa](#) và [Pháp](#), tạm thời chia đôi [Việt Nam](#) thành hai vùng tập trung quân sự tại [vĩ tuyến 17](#). Hệ thống bộ máy dân sự và lực lượng quân sự của chính quyền Việt Nam Dân chủ Cộng hòa được tập trung ở miền Bắc và hệ thống bộ máy dân sự và lực lượng quân sự của chính quyền [Liên hiệp Pháp](#) được tập trung ở miền Nam, chờ ngày tổng tuyển cử tự do dự kiến sẽ xảy ra vào ngày [20 tháng 7](#) năm [1956](#). Điều 14 phần (d) của Hiệp định cho phép người dân ở mỗi phía di cư đến phía kia và yêu cầu phía quản lý tạo điều kiện cho họ di cư trong vòng 300 ngày sau thoả hiệp đình chiến (Điều 2), tức chấm dứt vào ngày 19 tháng 5, 1955. Dân Hà Nội có 80 ngày, Hải Dương có 100 ngày,^[1] còn Hải Phòng, điểm cuối cùng tập trung để di cư có 300 ngày.^[2]

Để giám sát thực thi hiệp định, Ủy hội Quốc tế Kiểm soát Đình chiến được thành lập theo điều 34 của hiệp định với đại diện của ba nước [Ấn Độ](#), [Ba Lan](#), và [Canada](#).

Ngày [9 tháng 8](#) năm [1954](#), chính phủ [Quốc gia Việt Nam](#) của tân Thủ tướng [Ngô Đình Diệm](#) lập [Phủ Tổng ủy Di cư Tỵ nạn](#) ở cấp một bộ trong nội các với ba nha đại diện, một ở miền Bắc, một ở

miền Trung và một ở miền Nam để xúc tiến định cư. Thêm vào đó là Ủy ban Hỗ trợ Định cư, một tổ chức cứu trợ tư nhân giúp sức.

Đối với sinh viên đại học, Bộ Tư lệnh Pháp dành 12 chuyến bay trong hai ngày 12 và 13 Tháng Tám đưa khoảng 1200 sinh viên miền Bắc vào Nam.^[14] Ước tính chỉ khoảng 1/3 ở lại còn 2/3 chọn di cư.^[15]

Vì không có đủ phương tiện cho những người di cư vào Nam nên chính quyền Pháp và Bảo Đại phải kêu gọi các nước khác giúp chuyên chở và định cư. Các chính phủ Anh, Ba Lan, Tây Đức, Nam Hàn, Hoa Kỳ, Nhật, Philippines, New Zealand, Trung Hoa Dân quốc, Úc và Ý hưởng ứng cùng các tổ chức UNICEF, Hồng Thập Tự, Catholic Relief Services (CRS), Church World Services (CWS), Mennonite Central Committee (MCC), International Rescue Committee (IRC), CARE và Thanh thương Hội Quốc tế.

Ngày 4 tháng 8 năm 1954 cầu hàng không nội phi trường Tân Sơn Nhứt, Sài Gòn trong Nam với các sân bay Gia Lâm, Bach Mai, Hà Nội và Cát Bi, Hải Phòng ngoài Bắc được thiết lập.

Nỗ lực đó được coi là cầu không vận dài nhất thế giới lúc bấy giờ (khoảng 1.200 km đường chim bay). Phi cảng Tân Sơn Nhứt trở nên đông nghẹt; tính trung bình mỗi 6 phút một là một máy bay hạ cánh và mỗi ngày có từ 2000 đến 4200 người di cư tới. **Tổng kết là 4280 lượt hạ cánh, đưa vào 213.635 người.**

Ngoài ra, một hình ảnh quen thuộc với người dân tỵ nạn là "tàu há mồm" (tiếng Anh: *landing ship, tank* viết tắt là LST) đón

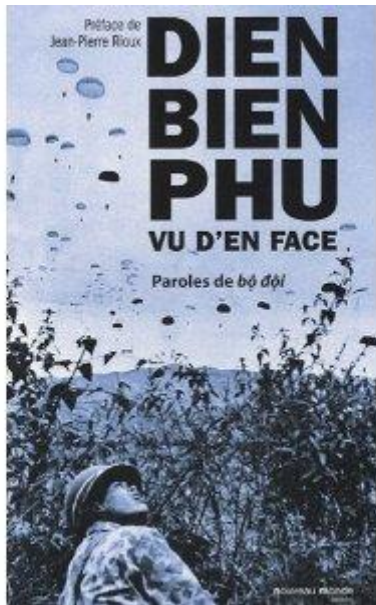
người ở gần bờ rồi chuyển ra tàu lớn neo ngoài hải phận miền Bắc. Các tàu thủy vừa hạ xuống, hàng trăm người đã giành lên. Các tàu của Việt Nam, Pháp, Anh, Hoa Kỳ, Trung Hoa, Ba Lan... giúp được **555.037 người** "vô Nam". "Nam" được hiểu là cả dải duyên hải miền Nam Việt Nam, từ Đà Nẵng tới Vũng Tàu. Vì số người di cư quá đông Cao uỷ Pháp đã xin gia hạn thêm ba tháng và phía Hà Nội đã thoả thuận nên ngày cuối cùng thay vì là ngày 19 tháng 5 được đổi thành ngày 19 tháng 8. Trong thời gian gia hạn thêm 3.945 người đã vượt tuyến vào Nam. Chuyến tàu thủy cuối cùng của cuộc di cư cập bến Sài Gòn vào ngày 16 tháng 8.

[Thanh Huyen Dao](#)

(Auteur), [Duc Tue Dang](#)

(Auteur), [Xuan Mai Nguyen](#)

(Auteur), [Collectif](#) (Auteur), [Jean-Pierre Rioux](#) (Préface)

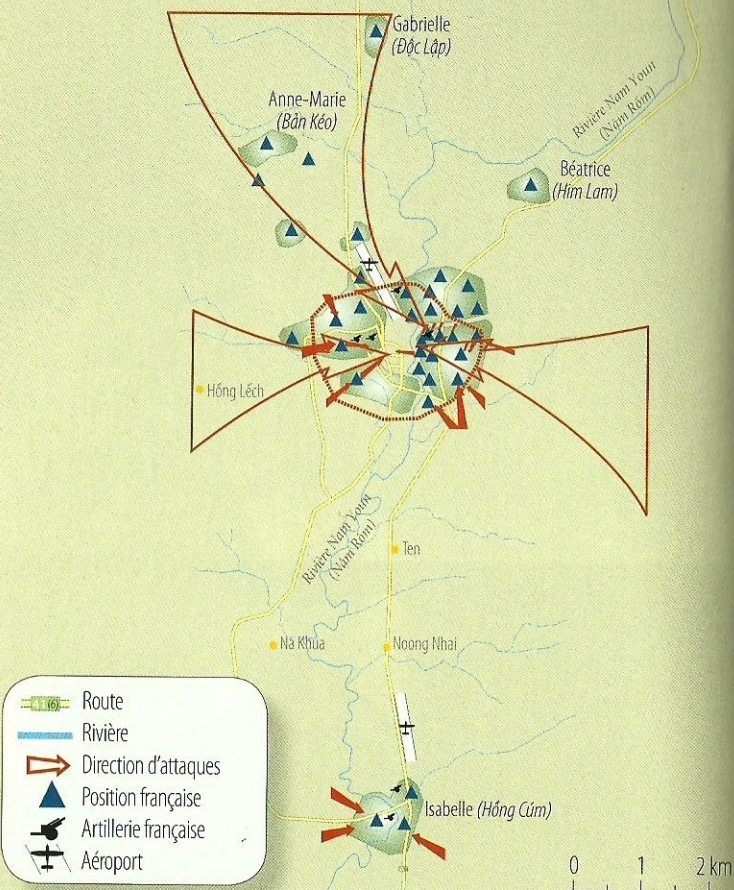
Dien Bien Phu vu d'en face : Paroles de bộ đội

Présentation de l'éditeur Plus d'un demi-siècle après la bataille de Diên Biên Phủ (du 13 mars au 7 mai 1954), et pour la première fois, des témoins et combattants vietnamiens racontent. Si les témoignages français sont nombreux sur la "défaite", très peu de récits vietnamiens sont accessibles au public. De nombreuses rencontres ont été organisées entre vétérans vietnamiens et français depuis plus de quinze ans sur les lieux de la bataille. Curieusement, les vainqueurs sont très longtemps restés silencieux, même dans leur pays. Cet ouvrage permet de découvrir enfin Diên Biên Phủ "de l'autre côté". Ici, les témoins sont de toute fonction et de tout grade. Les souvenirs du général Giap, commandant en chef des forces vietnamiennes aujourd'hui centenaire, viennent ponctuer le récit. La parole de simples travailleurs, infirmiers, soldats... est restituée librement. Pour beaucoup d'anciens combattants français, l'ennemi n'avait pour visage que celui des can bô (cadres) aux discours politiques bien rodés ou ces bô đội (soldats) endoctrinés. Ce livre lève le voile sur une autre réalité de la vie de ces hommes et de ces femmes qui ont combattu sur le front et à l'arrière.

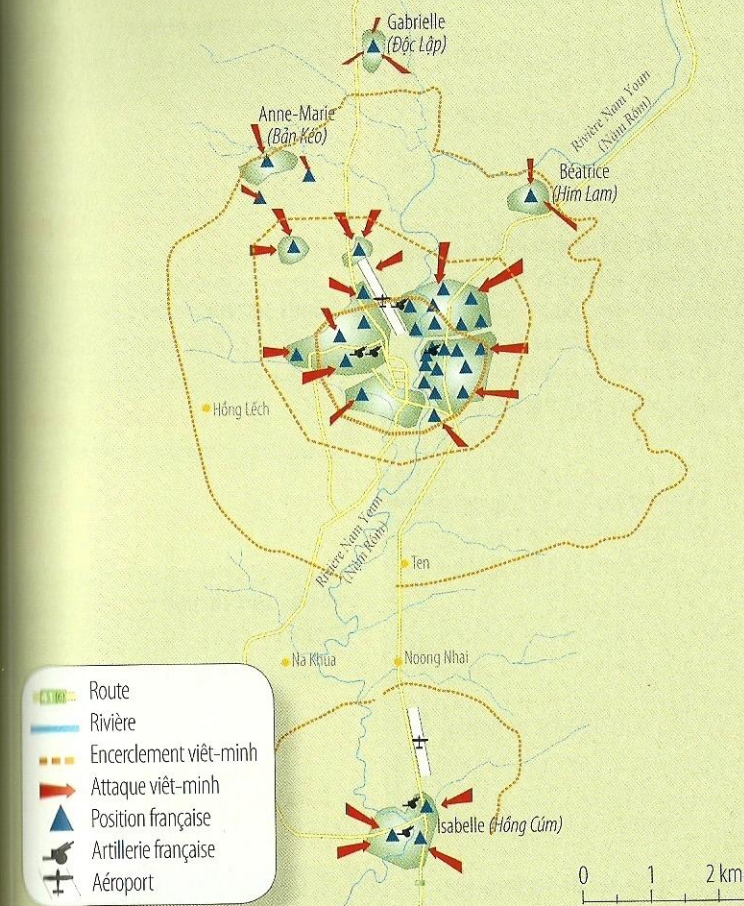
Biographie de l'auteur Ce recueil de témoignages a été réalisé par une équipe de six journalistes vietnamiens, dont un ancien de Diên Biên Phủ. M. Nguyễn Xuân Mai était agent de liaison lors de la bataille. Il avait 17 ans. Parmi les cinq autres auteurs, deux ont été formés au journalisme en France (à l'Ecole supérieure de journalisme de Lille). Préface de Jean-Pierre Rioux, historien de la France contemporaine, ancien directeur de recherche au CNRS et inspecteur général honoraire de l'Education nationale. Directeur de Vingtième Siècle. Revue d'histoire, il a également dirigé le Dictionnaire de la France coloniale (Flammarion, 2007).

Le changement de stratégie viêt-minh

D'Attaque éclair, victoire rapide en deux jours et trois nuits...

Attaque sûre, progression sûre

Le 12 janvier 1954, le général Giáp arrive au PC de la campagne, installé alors à Thảm Púa. Après avoir écouté les rapports des officiers envoyés sur le terrain pour préparer l'offensive, le général considère que la stratégie choisie *Attaque éclair, victoire rapide* contient trop de risques. Cette option, prônée par des experts militaires chinois, vise la prise du camp retranché en trois nuits et deux jours, au lieu des 45 jours approuvés par le Bureau politique du Parti.

Source : Musée de la Victoire de Điện Biên Phủ ; Trần Trọng Trung, Le commandant général Võ Nguyên Giáp - Tổng tư lệnh Võ Nguyên Giáp (Les Éditions politiques populaires - NXB Chính trị quốc gia, 2006).

Le commandant vietnamien passera de longues journées de réflexions et de calculs pour aboutir à ce qu'il appellera dans ses Mémoires, une dizaine d'années plus tard, « la décision la plus difficile » de sa vie de commandant. Il opte pour la stratégie d'usure et parvient à convaincre son état-major et ses conseillers chinois.

À partir du croisement de Cò Nòi, le chemin fourmille de troupes en destination du front. Les colonnes venues de Thanh Hóa croisent les files partant de Yên Bái, Phú Thọ. Le 7 décembre 1953, après deux nuits pour traverser le col de Pha Đin, notre unité atteint Tuần Giáo au petit matin brumeux. C'est là seulement que nous sommes informés de l'occupation de Điện Biên Phủ par les parachutistes français, que le commandement général a décidé de lancer la campagne d'offensive portant le nom de code « Trần Đình » et que toutes les divisions régulières reçoivent l'ordre de faire hâtivement mouvement au lieu dit « Trần Đình », soit Điện Biên Phủ.

Lê Hải, né en 1932, cadre des opérations, bataillon 536, division 316

Je suis un jeune de la ville. J'ai fait des études. Pour mes compagnons d'armes paysans, je suis un « petit bourgeois ». Les gens comme moi sont considérés à l'époque comme des « pré-hommes » qui n'ont pas encore coupé leur queue de singe. Cela ne me vexe pourtant pas. Lors de notre avancée vers le front, l'urbain que je suis traîne souvent en arrière des colonnes. Les camarades de mon unité m'aident à porter armes ou vivres. Eux sont des travailleurs des champs, costauds et habitués à la marche.

Nous sommes désintéressés, jeunes et transparents. On se raconte tout, par exemple : « Hier j'ai failli abandonner car j'étais exténué... » Mes frères d'armes paysans sont irrités que je me débrouille mal. Ils font souvent les tâches manuelles à

ma place. En échange, je leur raconte la ville et les gens de là-bas, les westerns au cinéma, *Les Misérables* de Victor Hugo...

sans cesse les deux rives de l'embarcadère. Notre unité réussit néanmoins à franchir discrètement et en sécurité le fleuve à un autre endroit.

À la mi-décembre 1953 nous arrivons au bourg de Sơn La. C'est là que nous recevons l'ordre officiel de nous diriger droit sur Điện Biên Phủ. Les avions ennemis nous pourchassent, bombardent violemment les voies de communication sans nous empêcher pour autant d'avancer vers le front.

Phạm Văn Nhâm, né en 1932, chef de groupe des dynamiteurs, division 312

Vers la fin de 1953, après avoir suivi un stage politique, je suis impatient de participer à l'offensive contre l'armée française. Mais j'ignore où se déroulera cette bataille. Nous marchons depuis Phú Thọ jusqu'au Nord-Ouest. Tout au long de la route règne une ambiance de fête. D'un côté de la route des colonnes de *bộ đội*, de l'autre des files de *dân công*, et au milieu, des camions remorquant les canons et d'autres véhicules militaires de tous genres. Arrivée au lieu de regroupement, notre unité est chargée d'acheminer les pièces d'artillerie de 105 mm en position. C'est la première fois que nous voyons des canons de gros calibre. Chaque compagnie de 120 hommes se charge de tirer une pièce d'artillerie. Nous disposons d'un treuil et de trois cordes solides. Chaque corde est confiée à une section qui la traîne tout en s'occupant de tourner le treuil et de caler les roues. Les pièces d'artillerie sont acheminées à mesure que le génie construit les routes.

Nguyễn Xuân Mai, né en 1935, agent de liaison, division 316

Début novembre 1953, avec mes frères d'armes, je marche de Thanh Hóa vers le Nord-Ouest. Personne n'entend parler de Điện Biên Phủ. Le lieu de destination est encore un secret militaire. Les *bộ đội* plutôt robustes doivent porter chacun de 30 à 40 kg. Je suis petit, mon poids ne dépasse pas les 45 kg, je prends quand même de 20 à 25 kg. Sans compter les armes et les munitions, les vêtements, la moustiquaire et une couverture, chaque soldat doit aussi emporter un boyau de riz pesant au moins 12 kg, et une pelle ou une pioche à manche courte pour creuser des abris. De plus, chacun se munit d'un tube de bambou contenant l'eau potable. Moi qui suis un musicien en herbe, je transporte aussi une mandoline.

Toutes les nuits nous marchons jusqu'à 1 h ou 2 h du matin avant de nous arrêter. Chacun doit creuser un trou individuel à l'abri des éclats de bombes. Nous étendons des feuilles d'arbres sur la terre en guise de matelas. Nous enfonçons des piquets pour tendre la moustiquaire. Nous nous relayons pour patrouiller ou aider des cuisiniers à ramasser du bois, à creuser les fours souterrains. Les cuisiniers préparent dans la nuit le repas du lendemain matin pour les *bộ đội*. Nos repas sont composés généralement de riz et de poisson séché. Les douze membres d'un groupe partagent un bol en bambou géant rempli de potage. Un jour on a du potiron, un autre des feuilles de moutardier. Mais il nous arrive souvent de ne manger à la place du riz qu'un bouillon de haricots verts broyés assaisonné de sel et d'un peu de lard.

MARS 1954

Le 13 : Dès le matin, l'artillerie viêt-minh s'abat sur Béatrice. Un obus tombe sur le PC de Béatrice, tuant le chef de bataillon Pégol ainsi que trois autres officiers français. À 17 h 30, ce centre de résistance tout comme le secteur central du camp retranché et Isabelle subissent un déluge de feu viêt-minh. Vers minuit, l'Armée populaire prend le contrôle total de Béatrice.

Le 14 : À 8 h, la DCA de 37 mm viêt-minh abat un avion de reconnaissance Morane. Une trêve est observée pour que les Français récupèrent leurs morts et blessés à Béatrice. Dans l'après-midi, un bataillon de parachutistes français arrive en renfort à Điện Biên Phủ. À 17 h, le Viêt-minh bombarde Gabrielle mais l'attaque ne commencera que vers 3 h 30 le 15 mars à cause du retard dans l'installation des canons 75 mm et des mortiers 120 mm.

Dans la nuit du 14 au 15, le colonel Charles Piroth, le commandant de l'artillerie du GONO se suicide.

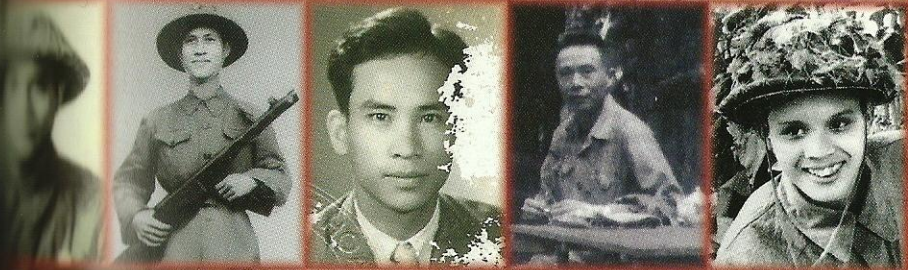
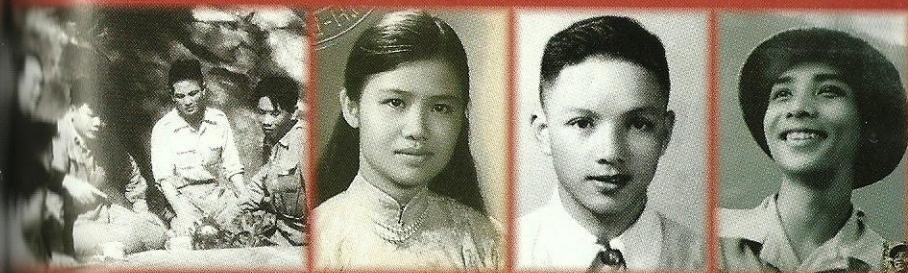
Le 15 : À 5 h 30, de Castries envoie deux bataillons de parachutistes et six tanks pour tenter de reprendre Gabrielle mais ils doivent battre en retraite vers 8 h. Gabrielle est désormais sous contrôle viêt-minh.

Le 16 : Un bataillon de parachutistes arrive en renfort sur la cuvette Anne-Marie est encerclée et sous les tirs de l'artillerie viêt-minh.

Le 17 : Plus de 200 soldats Thaïs se rendent. Anne-Marie est aux mains du Viêt-minh.

Les 19 et 25 : Les Français envoient des renforts parachutés.

Le 27 : Un avion français atterrit à Mường Thanh et ne repart pas. C'est le dernier appareil à se poser sur le sol de la cuvette. L'aérodrome de Mường Thanh sera désormais en permanence sous

Pham Thanh Tâm,
Carnet de guerre d'un jeune viêt-minh à Diên Biên Phu
préface de Stéphane Audoin-Rouzeau, Armand Colin, 188 pages

[La défaite française à Diên Biên Phu](#)

Le Point.fr - Publié le 15/02/2011 à 19:17 - Modifié le 16/02/2011 à 12:13

Dans un livre sobre et poignant, Pham Thanh Tâm livre son témoignage de la bataille.

Des centaines, sinon des milliers de livres ont été écrits sur la guerre d'Indochine, premier grand conflit de la décolonisation française qui a duré de 1946 au 27 juillet 1954, année marquée par la chute de Diên Biên Phu, le 7 mai. Cette défaite demeure un des plus violents traumatismes de l'armée française. L'écrasante majorité de ces ouvrages a été écrite par d'anciens soldats français, tous profondément marqués par leur défaite devant un adversaire vietnamien qui, sous la bannière communiste, se battait pour sa terre. Les témoignages des soldats vainqueurs existent, mais ils sont rares. Aussi lit-on avec grand intérêt celui de Pham Thanh Tâm, publié dans l'exigeante collection Le fait guerrier, que dirige chez Armand Colin l'historien Stéphane Audoin-Rouzeau. Lorsqu'il entame la rédaction de ses carnets, qu'il ne destine nullement à être publiés, l'auteur n'a que 22 ans et déjà sept ans de guerre au compteur. Ancien étudiant à l'école des Beaux-Arts de Hanoï, il a été nommé

correspondant de guerre auprès de la division d'artillerie lourde (F351) du Viêt-minh. Il part avec pour seules armes des cahiers vierges, un porte-plume et une bouteille d'encre Waterman.

Dans la cuvette de Diên Biên Phu, les Français croient pouvoir tenir, car ils ont une certitude : pour pouvoir les déloger, il faudrait que le Viêt-minh dispose de canons. Or c'est exclu, affirment les Français, dont la journaliste Sherry Buchanan résume la position dans son introduction au livre : "Pour y accéder, il faudrait que le corps de génie de l'armée populaire construisse des centaines de kilomètres de route pour y acheminer leur artillerie lourde. Une solution inimaginable, jugée impossible par les Américains et l'état-major français." Pourtant, c'est bien ce qui va se produire, et Pham Thanh Tâm est au coeur de l'histoire en marche. C'est à dos d'homme, pour les pièces démontables, que les canons de 105 qui écraseront la garnison française gagnent les hauteurs surplombant la cuvette, au prix de mille périls. Mais pour les parties indémontables, pesant près de deux tonnes, il faut pousser, tirer et gagner chaque centimètre à flanc de montagne : "Le terrain était dense, broussailleux ; le chemin très difficile, jonché de souches de bambou et de troncs d'arbre sur lesquels on trébuchait sans cesse (...) Chaque escouade

de 70 fantassins a fabriqué avec les moyens du bord deux cordes d'environ seize mètres chacune (...) Nous avons mis en place, en haut de la première pente, un treuil à manivelle sur lequel s'enroulaient les cordes que nous avons attachées aux roues du canon." Et c'est ainsi que l'artillerie fit ce que les Français n'avaient pas cru possible : elle franchit les montagnes... Le journal de Pham Thanh Tâm est agrémenté de belles et sobres aquarelles croquées sur le vif. À lire, pour la force de ce témoignage sans haine.

* * * * *

<http://www.lcp.fr/emissions/ou-quand-comment-l-histoire/vod/20922-le-debat-guerre-d-indochine-le-bourbier/jean-noel-jeanneney-jean-yves-le-naour-alain-ruscio>

Video : Le débat :
"GUERRE D'INDOCHINE : LE BOURBIER"

Publiée le **10/12/2011** - 26mn

A la sortie de la Seconde Guerre Mondiale, La France a livré, en Indochine, pendant 6 ans, une guerre coloniale qui ne disait pas son nom. Une guerre, un borbier militaire et politique, qui prendra aussi valeur de symbole, en pleine Guerre froide. Le 7 mai 1954, c'est la débâcle de Dien Bien Phu. La France quittera l'Indochine la tête basse, abandonnant, au passage, l'un de ses derniers rêves de grandeur.

Ce mois-ci, Jean-Pierre Gratien et ses invités reviennent sur la guerre d'Indochine.

Le documentaire : Voir la guerre d'Indochine à travers l'oeil de soldats de l'image. Ni journalistes, ni simples témoins, ces hommes, caméra à l'épaule, sillonnent rizières, brousse et jungle aux côtés des combattants dont ils sont chargés d'immortaliser le geste. Leurs images alimentent la presse ou les films d'actualité, le but étant d'entraîner l'adhésion d'une opinion française qui reste majoritairement indifférente ou hostile à cette guerre lointaine.

Documentaire « Filmer la guerre d'Indochine » réalisé par Cédric Condom- (52').

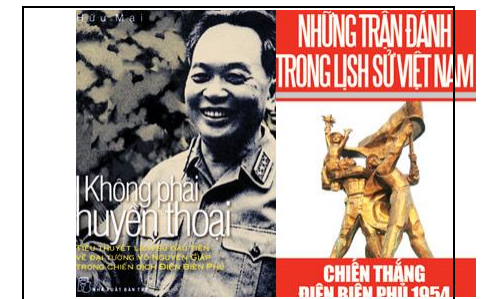
Les invités :

- + **Jean-Noël Jeanneney**, historien des médias, ancien secrétaire d'Etat.
- + **Jean-Yves Le Naour**, docteur en histoire.
- + **Alain Ruscio**, historien.

Chaque mois, l'Histoire a rendez-vous sur l'antenne de LCP pour mieux éclairer appréhender l'influence du passé sur le monde actuel et sa gouvernance.

Chiến thắng Điện Biên Phủ 1954 là cuốn sách mở đầu bộ sách Những trận đánh trong lịch sử Việt Nam, được biên soạn với tiêu chí giáo dục "truyền thống Điện Biên Phủ".

Theo người chỉ đạo biên soạn, GS.TS

Phan Ngọc Liên, điều này sẽ góp phần khắc phục sự thờ ơ, lãnh cảm với quá khứ, tình trạng mù lịch sử, hoặc biết mà không hiểu lịch sử.

Chiến thắng Điện Biên Phủ 1954
đại tướng Võ Nguyên Giáp.

http://vi.wikipedia.org/wiki/Chi%E1%BA%BFn_d%E1%BB%8Bch_%C4%90i%E1%BB%87n_Bi%C3%AAn_Ph%E1%BB%A7

* * * * *

Chiến dịch Điện Biên Phủ

http://fr.wikipedia.org/wiki/Bataille_de_Di%C3%AAn_Bi%C3%AAn_Ph

Bataille de Diên Biên Phủ

* * * * *

http://vi.wikipedia.org/wiki/V%C3%B5_Nguy%C3%AAn_Gi%C3%A1p

Võ Nguyên Giáp (sinh ngày 25 tháng 8 năm 1911)^[1] là một nhà chỉ huy quân sự và nhà hoạt động chính trị Việt Nam.

Là đại tướng đầu tiên của Quân đội Nhân dân Việt Nam, ông chỉ huy chính trong chiến tranh Đông Dương (1946–1954) và chiến tranh Việt Nam (1960–1975).

Ông tham gia vào nhiều chiến dịch quan trọng như Chiến dịch Biên giới thu đông 1950, Trận Điện Biên Phủ (1954), Chiến dịch Tết Mậu Thân (1968), Chiến dịch năm 1972, Chiến dịch Hồ Chí Minh.

http://fr.wikipedia.org/wiki/V%C3%B5_Nguy%C3%AAn_Gi%C3%A1p

Võ Nguyên Giáp, né le 25 août 1911 à An Xá (actuel Việt Nam, alors en Indochine française), est un général et homme politique vietnamien.

Chef de l'Armée populaire vietnamienne pendant la guerre d'Indochine et ministre de la défense du Nord Việt

Nam durant la guerre du Việt Nam, il est le seul général ayant vaincu à la fois l'armée française et l'armée américaine au cours de sa vie.

Il est connu pour être le vainqueur de la bataille de Điện Biên Phủ (1954)

<http://www.amazon.fr/Vo-Nguy%C3%AAn-Giap-Vi%C3%AAt-nam-1940-1975/dp/2859408924>

Vo Nguyễn Giap - Việt-nam, 1940-1975: La Victoire à tout prix

[Cécil B. Currey](#) (Auteur), [Gérard Chaliand](#) (Préface), [Juliette Minces](#) (Traduction)

<http://www.amazon.com/Victory-Any-Cost-Genius-Nguyen/dp/1574881949>

Victory at Any Cost: The Genius of Viet Nam's Gen. Vo Nguyen

[Cecil Barr Currey](#) (Author), [John Keegan](#) (Foreword)

A Must Read Account For Students of Military History, August 4, 2001

By **John R Sinton** (College Park, MD United States) - [See all my reviews](#)

Review: Victory at Any Cost: The Genius of Viet Nam's Gen. Vo Nguyen Giap (Paperback)

Vietnam history is one of invasion, going back a thousand years. Chinese, Khmer, French, Japanese, and finally the Americans. The Vietnamese have struggled with all of these. If one puts Vietnamese history into this context, one starts to realize that there is no other story like the Vietnamese saga.

General Giap is a figure that must be studied by any serious student of warfare history. Giap was a arduous student of Napoleon, very serious, totally dedicated to his cause. While the fighting spirit and mettle of the Viet Minh cannot be understated, Giap's victory at Dien Bien Phu was nothing short of spectacular, using his army of barefoot soldiers. His grasp of logistics, and his sense of flexibility on the battlefield are unsurpassed in modern warfare. His victory gave hope to colonial peoples all over the world, and signaled the end of colonialism. He proved the indiginous people could defeat a modern, powerful army. He fought the riches, most technologically advanced nation ever known to a standstill.

I have totally enjoyed Cecil Curry's book on Giap. Curry's book does not try to glorify the man, nor does he make him out to be an evil communist. He simply tries to tell his story, and why Giap is the genius he is. Also, Curry goes into the excesses of the Vietnamese communist, as well as that of the French, Vietnamese oposition, and the Americans: He never tries to gloss over anything. Curry has some interviews with Giap, which makes the book even more interesting.

This book should be read by anyone who loves military history, whether professionally or not. Any officer in any army could learn something here. Love him or hate him, Giap was a formidable foe, both to his foreign enemies, and those at home. History will remember Giap, and Curry's book will be the definitive source on his story for a long time to come.

http://en.wikipedia.org/wiki/Battle_of_Dien_Bien_Phu

The **Battle of Điện Biên Phủ** (**French**: *Bataille de Diên Biên Phủ*; **Vietnamese**: *Chiến dịch Điện Biên Phủ*) was the climactic confrontation of the [First Indochina War](#) between the [French Union's French Far East Expeditionary Corps](#) and [Viet Minh communist-nationalist revolutionaries](#). The battle occurred between March and May 1954 and culminated in a comprehensive French defeat that influenced negotiations over the future of [Indochina](#) at Geneva. Military historian [Martin Windrow](#) wrote that Điện Biên Phủ was "*the first time that a non-European [colonial independence movement](#) had evolved through all the stages from [guerrilla bands](#) to a conventionally organized and equipped army able to defeat a modern Western occupier in [pitched battle](#).*"^[13]

Dien Bien Phu

http://en.wikipedia.org/wiki/Dien_Bien_Phu

http://en.wikipedia.org/wiki/Dien_Bien_Phu_%28film%29

Film - Diên Biên Phủ (French for *Điện Biên Phủ*) is a [1992 film](#) written and directed by French veteran [Pierre Schoendoerffer](#). With its huge budget, all-star cast, and realistic war scenes produced with the cooperation of the French and Vietnamese armies, *Diên Biên Phủ* is regarded by many as one of the more important [war movies](#) produced in [French filmmaking](#) history. It portrays the 55-day [siege of Dien Bien Phu](#) (1954), the last battle by the French Union's colonial army in the [First Indochina War](#) during the final days of [French Indochina](#), which was soon after divided into [North](#) and [South Vietnam](#). This was a prelude to the Second Indochina War, known in the United States as the [Vietnam War](#).

- **[Dien Bien Phu - 1953-54 : the website of the Battle](#)**

<http://www.dienbienphu.org/english/>

May 7th, 1954 The War of Indochina enters its final phase. *Dien Bien Phu*: The longest, most furious battle of the French Expeditionary Corps in the Far East.

After Dien Bien Phu

The huge migration

Up to a million refugees left the communist [North Vietnam](#) during Operation Passage to Freedom after the country was partitioned.

Background

Main articles: [First Indochina War](#) and [Geneva Conference \(1954\)](#)

At the end of [World War II](#), [Ho Chi Minh](#) and his [Viet Minh](#) had [proclaimed independence](#) under the [Democratic Republic of Vietnam \(DRV\)](#) in September 1945. This occurred after the withdrawal of [Imperial Japan](#), which had seized control of the French colony during World War II.

The military struggle started in November 1946 when France attempted to reassert control over Indochina with an attack on the northern Vietnamese port city of Haiphong.^[81] The DRV was diplomatically recognised by the Soviet Union and the People's Republic of China (PRC). On the other hand, the western powers recognised the French-backed State of Vietnam, nominally led by Emperor Bao Dai, but with a French-trained Vietnamese National Army (VNA) which was loyal to the French Union forces. In May 1954, after eight years of fighting, the French were surrounded and defeated in a mountainous northern fortress at the Battle of Dien Bien Phu.^[91] France's withdrawal from Indochina was finalised in the Geneva Accords of July 1954, after two months of negotiations between Ho's DRV, France, the PRC and the Soviet Union. Under the terms of the agreement, Vietnam was temporarily divided at the 17th parallel north pending elections in 1956 to choose a national government that would administer a reunified country. The communist Viet Minh were left in control of North Vietnam, while the State of Vietnam controlled the south. French Union forces would gradually withdraw from Vietnam as the situation stabilised.^[101] Both Vietnamese sides were unsatisfied with the outcome at Geneva; Ngo Dinh Diem, Prime Minister of the State of Vietnam, denounced France's agreement and ordered his delegation not to sign. He stated "We cannot recognise the seizure by Soviet China . . . of over half of our national territory" and that "We can neither concur in the brutal enslavement of millions of compatriots".^[111] North Vietnamese Prime Minister Pham Van Dong expressed bitterness after his Soviet and Chinese backers threatened to cut support if he did not agree to the peace terms; Dong had wanted to press home the Viet Minh's military advantage so they could lay claim to more territory at the negotiating table.^[111]

Under the accords, there was to be a 300-day period in which free civilian movement was allowed between the two zones, whereas military forces were compelled to relocate to their respective sides. All French Far East Expeditionary Corps and VNA forces in the north were to be evacuated south of the 17th parallel, while all Viet Minh fighters had to relocate to the north. The accords stipulated that civilians were to be given the opportunity to move to their preferred half of Vietnam.^[121] Article 14(d) of the accords stated that:

Any civilians residing in a district controlled by one party who wish to go and live in the zone assigned to the other party shall be permitted and helped to do so.^[121]

Article 14(d) allowed for a 300-day period of free movement between the two Vietnams,^[131] ending on May 18, 1955. The parties had given little thought to the logistics of the population resettlement during the negotiations at Geneva, and assumed the matter would be minor. Despite claiming that his northern compatriots had been "enslaved",^[121] Diem expected no more than 10,000 refugees. General Paul Ely, the French Commissioner-General of Indochina, expected that around 30,000 landlords and business executives would move south and proclaimed that he would take responsibility for transporting any Vietnamese who wanted to move to territory controlled by the French Union, such as South Vietnam. French Prime Minister Pierre Mendes-France and his government had planned to provide aid for around 50,000 displaced persons.^[121] Mendes-France was sure that the FFEEC would be able to handle the work all by itself.^[141] The Americans saw the period as an opportunity to weaken the communist north.^[121]

Social integration

The mass influx of refugees presented various social issues for South Vietnam. The new arrivals needed to be integrated into society with jobs and housing, as long periods in tents and temporary housing would sap morale and possibly foster pro-communist sympathies. Diem had to devise programs to ease his new citizens into the economic system. ^[68]

Diem appointed Bui Van Luong—a family friend and devout Catholic—as the head of COMIGAL, the government resettlement agency. COMIGAL worked in cooperation with the United States Operations Mission, the non-military wing of the American presence and the Military Assistance Advisory Group.^[68] Although COMIGAL was purely dedicated to refugee issues, there was a constant turnover of public servants through their staff, and the benefits of continuity did not materialize.^[26] After only a few months in the job, Luong was replaced by Pham Van Huyen on December 7, 1954.^[26] COMIGAL were supplemented by American Catholic aid agencies and an advisory group from Michigan State University, where Diem had stayed while in self-imposed exile in the early 1950s.^[68]

There were three phases in the resettlement program.^[69] With more than 4,000 new arrivals per day, the northerners were housed in Saigon and Vung Tau in 42 makeshift reception centers.^[69] These consisted of existing schools, vacated French barracks, churches and tent cities on the grounds of Tan Son Nhut Air Base and Phu Tho Racecourse.^[69] These could not be used indefinitely as the grounds needed to be used for their preexisting purpose, and furthermore, such ad hoc areas were vulnerable to outbreaks of fire and disease.^[69]

The refugees needed buildings such as schools, hospitals, warehouses, places of worship were built for them. As part of the second phase, temporary villages were built and by mid-1955, most of the one million refugees were living in rows of temporary housing settlements, mostly near highways leading out of Saigon, in provinces adjacent to the capital. The largest concentration of housing in this second stage was located to the north of the capital.^{[68][69]}

Difficulties and criticism

President Ngo Dinh Diem of South Vietnam saw the predominantly Catholic refugees as his most reliable constituency.

Evacuation

Vietnamese refugees move from a French landing ship to the USS Montague during Operation Passage to Freedom in August 1954.

USS Menard, the first American ship to participate in the naval evacuation

The program had some loose ends that manifested themselves later. Many refugees were not economically integrated and lived from government handouts. Critics noted that the refugees had become a special interest group that fostered resentment. The COMIGAL officials often decided not to split up refugees belonging to the same village, hoping to maintain social continuity.^[84] In some cases, Catholic priests refused to obey government directives to settle in certain areas.^[85] Many of the refugees also refused to relocate from the camps on the outskirts of the capital, wanting to live an urban lifestyle,^[86] and objecting to Diem's desire that they help develop inhospitable frontier territory where disease was more common and the economy less developed.^[87] On occasions, the reluctance to disperse away from Saigon resulted in protests outside Diem's residence.^[88] Many Catholic villages were effectively transplanted into southern territory. This was efficient in the short run but meant that they would never assimilate into southern society.

Only a minority could be sent to the fertile Mekong Delta, as the area was already overcrowded. It was also restive due to the presence of militant religious sects, so the most of the military evacuees were sent there.^[70]

Overcrowding was a serious problem in many of the ad hoc secondary camps set up in the Saigon region, and led to public health issues.^[70] The Bien Hoa region on the northeastern outskirts of Saigon was scheduled to have a capacity of 100,000 refugees,^[70] but this was soon exceeded.^[71] In the Ho Nai camp near Bien Hoa, which was supposed to hold only 10,000 refugees, more than 41,000 were present by the end of 1954.^[72] The area surrounding Thu Dau Mot north of the southern capital had initially been allocated a quota of 20,000 even though there was no rice paddies in the area.^[70]

The area near Tay Ninh was to accommodate 30,000 people, although the locals thought that 100,000 could fit in.^[70] Some large Catholic settlements such as Thu Duc, Binh Thanh and Go Vap on the outskirts of Saigon have now been subsumed by urban sprawl and are now districts of the city.^[73] Because of the excessive number of inhabitants, the infrastructure at many camps could not cope and the promises made to the refugees were not kept.^[72] American military doctors travelled around the south in groups of three, and because of the paucity of health professionals, saw around 150–450 patients per day. . .

http://en.wikipedia.org/wiki/Operation_Passage_to_Freedom

http://en.wikipedia.org/wiki/First_Indochina_War

Traditionally, the **First Indochina War** (also known as the **French Indochina War**, **Anti-French War**, **Franco-Vietnamese War**, **Franco-Vietminh War**, **Indochina War**, **Dirty War** in France, and **Anti-French Resistance War** in contemporary Vietnam) is said to have begun in French Indochina on December 19, 1946 and to have lasted until August 1, 1954. In fact, fighting between French forces and their Việt Minh opponents in the South dates from September 1945. The conflict pitted a range of actors, including the French Union's French Far East Expeditionary Corps, led by France and supported by Emperor Bảo Đại's Vietnamese National Army against the Việt Minh, led by Hồ Chí Minh and Võ Nguyên Giáp. Most of the fighting took place in Tonkin in Northern Vietnam, although the conflict engulfed the entire country and also extended into the neighboring French Indochina protectorates of Laos and Cambodia.

http://en.wikipedia.org/wiki/Indochina_Wars

The **Indochina Wars** (*Vietnamese*: *Chiến tranh Đông Dương*) were a series of wars fought in Southeast Asia from 1946 until 1979, between nationalist Vietnamese against French, American, and Chinese forces. The term "Indochina" originally referred to [French Indochina](#), which included the current states of [Vietnam](#), [Laos](#) and [Cambodia](#). In current use, it applies largely to a geographic region, rather than a political area. The four wars were:

- The [First Indochina War](#) (called the **Indochina War** in France and **French War** in Vietnam) began after World War II ended and lasted until the French defeat in 1954. After a long campaign of resistance [Viet Minh](#) forces had claimed a victory after Japanese and [Vichy French](#) forces surrendered in the North at the end of World War II. During World War II, the South was temporarily occupied by the British forces, who restored French Republic colonial control. In the [United Nations](#) and alliance with the British and U.S., the French demanded return of their former Indochina colony prior to agreeing to participate in the [NATO](#) alliance opposing Soviet expansion beyond the [Warsaw Pact](#) countries in the [Cold War](#). The communist/nationalist Viet Minh, whom the Allies had supported during the war, continued fighting the French with support from China and the [USSR](#), ultimately driving the NATO-backed French out of Indochina.

- The [Second Indochina War](#) (called the **Vietnam War** in the West and the **American War** in Vietnam) began as a conflict between the United States-backed

South Vietnamese government and its opponents, both the South Vietnamese-based communist [National Liberation Front](#) (Viet Cong) and the [North Vietnamese Army](#) (NVA), now known as the People's Army of Vietnam (PAVN). It began in the late 1950s and lasted until 1975. The United States, which supported France in the first war, backed the [South Vietnam](#) government in opposition to the National Liberation Front and the [Communist](#)-allied NVA. The North benefited from military and financial support from China and the Soviet Union, members of the Communist bloc. Fighting also occurred during this time in Cambodia between the US-backed government, the NVA, and the Communist-backed [Khmer Rouge](#) (known as the [Cambodian Civil War](#), 1967–1975) and in Laos between the US-backed government, the NVA, and the Communist-backed [Pathet Lao](#) (known as the [Laotian Civil War](#) or [Secret War](#), 1962–1975).

- The [Cambodian–Vietnamese War](#) followed the Second Indochina War, Vietnam invaded Cambodia and deposed the [genocidal](#) Khmer Rouge regime. The war lasted from May 1975 to December 1989.

- The [Third Indochina War](#) (called the **Sino-Vietnamese War**) was a short war fought in February–March 1979 between the [People's Republic of China](#) and the [Socialist Republic of Vietnam](#). The Chinese invaded Vietnam as "punishment" for the Vietnamese invasion of Cambodia, and withdrew a month later to prewar positions.

http://en.wikipedia.org/wiki/Vietnam_War

The **Vietnam War** ^[A 3] was a [Cold War](#)-era [military conflict](#) that occurred in [Vietnam](#), [Laos](#), and [Cambodia](#) from 1 November 1955^[A 1] to the [fall of Saigon](#) on 30 April 1975. This war followed the [First Indochina War](#) and was fought between [North Vietnam](#), supported by its [communist](#) allies, and the government of [South Vietnam](#),

supported by the [United States of America](#) and other [anti-communist](#) countries.^[26] The [Viet Cong](#) (also known as the National Liberation Front, or NLF), a lightly armed South Vietnamese communist-controlled [common front](#), largely fought a [guerrilla war](#) against anti-communist forces in the region. The [Vietnam People's Army](#) (North Vietnamese Army) engaged in a more [conventional war](#), at times committing large units into battle. U.S. and South Vietnamese forces relied on [air superiority](#) and overwhelming firepower to conduct [search and destroy](#) operations, involving [ground forces](#), [artillery](#), and [airstrikes](#).

http://en.wikipedia.org/wiki/Vo_Nguyen_Giap

Võ Nguyên Giáp (born August 25, 1911^[1]) is a retired [Vietnamese officer](#) in the [Vietnam People's Army](#) and a [politician](#). He was a principal commander in two wars: the [First Indochina War](#) (1946–1954) and the [Vietnam War](#) (1960–1975). He participated in the following historically significant battles: [Lang Son](#) (1950); [Hòa Bình](#) (1951–1952); [Điện Biên Phủ](#) (1954); the [Tết Offensive](#) (1968); the [Easter Offensive](#) (1972); and the final [Hồ Chí Minh Campaign](#) (1975). He was also a journalist, an interior minister in President [Hồ Chí Minh's](#) [Việt Minh](#) government, the military commander of the Việt Minh, the commander of the [Vietnam People's Army](#) (PAVN), and defense minister. He also served as [Politburo](#) member of the [Lao Động Party](#).

Cuộc di cư 1954 *(The huge migration)*

Sau trận Điện Biên Phủ, Hiệp định Genève được ký kết giữa [Việt Nam Dân chủ Cộng hòa](#) và [Pháp](#), tạm thời chia đôi [Việt Nam](#) thành hai vùng tập trung quân sự tại vĩ tuyến 17. Hệ thống bộ máy dân sự và lực lượng quân sự của chính quyền Việt Nam Dân chủ Cộng hòa được tập trung ở miền Bắc và hệ thống bộ máy dân sự và lực lượng quân sự của chính quyền Liên hiệp Pháp được tập trung ở miền Nam, chờ ngày tổng tuyển cử tự do dự kiến sẽ xảy ra vào ngày 20 tháng 7 năm 1956. Điều 14 phần (d) của Hiệp định cho phép người dân ở mỗi phía di cư đến phía kia và yêu cầu phía quản lý tạo điều kiện cho họ di cư trong vòng 300 ngày sau thoả hiệp đình chiến (Điều 2), tức chấm dứt vào ngày 19 tháng 5, 1955. Dân Hà Nội có 80 ngày, Hải Dương có 100 ngày,^[1] còn Hải Phòng, điểm cuối cùng tập trung để di cư có 300 ngày.^[2]

Để giám sát thực thi hiệp định, Ủy hội Quốc tế Kiểm soát Đình chiến được thành lập theo điều 34 của hiệp định với đại diện của ba nước [Ấn Độ](#), [Ba Lan](#), và [Canada](#).

Ngày 9 tháng 8 năm 1954, chính phủ Quốc gia Việt Nam của tân Thủ tướng Ngô Đình Diệm lập Phủ Tổng ủy Di cư Ty nạn ở cấp một bộ trong nội các với ba nha đại diện, một ở miền Bắc, một ở miền Trung và một ở miền Nam để xúc tiến định cư. Thêm vào đó là Ủy ban Hỗ trợ Định cư, một tổ chức cứu trợ tư nhân giúp sức.

Đôi với sinh viên đại học, Bộ Tư lệnh Pháp dành 12 chuyến bay trong hai ngày 12 và 13 Tháng Tám đưa khoảng 1200 sinh viên miền Bắc vào Nam.^[14] Ước tính chỉ khoảng 1/3 ở lại còn 2/3 chọn di cư.^[15]

Vì không có đủ phương tiện cho những người di cư vào Nam nên chính quyền Pháp và [Bảo Đại](#) phải kêu gọi các nước khác giúp chuyên chở và định cư. Các chính phủ Anh, Ba Lan, [Tây Đức](#), [Nam Hàn](#), [Hoa Kỳ](#), [Nhật](#), [Philippines](#), [New Zealand](#), [Trung Hoa Dân quốc](#), [Úc](#) và [Ý](#) hưởng ứng cùng các

tổ chức UNICEF, Hồng Thập Tự, Catholic Relief Services (CRS), Church World Services (CWS), Mennonite Central Committee (MCC), International Rescue Committee (IRC), CARE và Thanh thương Hội Quốc tế.

Ngày 4 tháng 8 năm 1954 **cầu hàng không nổi phi trường Tân Sơn Nhứt, Sài Gòn** trong Nam với các sân bay Gia Lâm, Bach Mai, Hà Nội và Cát Bi, Hải Phòng ngoài Bắc được thiết lập. Nỗ lực đó được coi là cầu không vận dài nhất thế giới lúc bấy giờ (khoảng 1.200 km đường chim bay). Phi cảng Tân Sơn Nhứt trở nên đông nghẹt; tính trung bình mỗi 6 phút một là một máy bay hạ cánh và mỗi ngày có từ 2000 đến 4200 người di cư tới. **Tổng kết là 4280 lượt hạ cánh, đưa vào 213.635 người.**

Ngoài ra, một hình ảnh quen thuộc với người dân tỵ nạn là "**tàu há mồm**" (tiếng Anh: *landing ship, tank* viết tắt là

LST) đón người ở gần bờ rồi chuyển ra tàu lớn neo ngoài hải phận miền Bắc. Các tàu thủy vừa hạ xuống, hàng trăm người đã giành lên. Các tàu của Việt Nam, Pháp, Anh, Hoa Kỳ, Trung Hoa, Ba Lan... giúp được **555.037 người** "vô Nam". "Nam" được hiểu là cả dải duyên hải miền Nam Việt Nam, từ Đà Nẵng tới Vũng Tàu. Vì số người di cư quá đông Cao uỷ Pháp đã xin gia hạn thêm ba tháng và phía Hà Nội đã thoả thuận nên ngày cuối cùng thay vì là ngày 19 tháng 5 được đổi thành ngày 19 tháng 8. Trong thời gian gia hạn thêm 3.945 người đã vượt tuyến vào Nam. Chuyến tàu thủy cuối cùng của cuộc di cư cập bến Sài Gòn vào ngày 16 tháng 8.

http://vi.wikipedia.org/wiki/Cu%E1%BB%99c_di_c%C6%B0_Vi%E1%BB%87t_Nam,_1954

Atlas des guerres d'Indochine

COLLECTION ATLAS/MÉMOIRES

Soixante-quatre pages pour mieux appréhender et comprendre un demi-siècle de conflit en Indochine, dont la complexité est à la mesure de la durée (de 1940 à 1990).

En effet, quatre périodes se succèdent dans ce long drame qui affecte la péninsule indochinoise. La mise en place a lieu lors de la Seconde Guerre mondiale, au moment de la fondation du Viêt Minh : l'Union indochinoise française, qui entre en conflit avec la Thaïlande en début de période et subit la pression militaire des États-Unis à la fin, se retrouve de fait placée sous l'autorité japonaise (1940-1945). La "première guerre d'Indochine" commence alors, jusqu'à l'échec de la France face au mouvement vietnamien d'indépendance et à son retrait de la péninsule (1945-1954). Le temps de l'intervention américaine vient avec la fin des années 1950, contre le même adversaire, et culmine dans la "guerre du Viêt Nam" proprement dite (1965-1975). Au-delà, l'après-guerre est à peine plus calme : un conflit opposant le Viêt Nam et la Chine, impliquant aussi le Cambodge, se prolonge jusqu'en 1990.

La succession de cartes à différentes échelles, ainsi que de graphiques et d'infographies, constitués à partir de sources émanant de toutes les parties en conflit, permet de débrouiller ces guerres complexes qui ont non seulement entraîné les grandes puissances mais aussi, à des degrés divers, de nombreux pays d'Asie orientale.

Hugues Tertrais est maître de conférences en histoire contemporaine à l'université de Paris-I Panthéon-Sorbonne. Il travaille à la fois sur les conflits et sur le processus d'intégration régionale en Asie orientale.

Krystyna Mazoyer est géographe-cartographe indépendante.

Pierre Schoendoerffer, le préfacer, est écrivain, scénariste et réalisateur. Il est membre de l'Institut (Académie des beaux-arts).

Illustration de couverture : © Werner Bischof / Magnum Photos

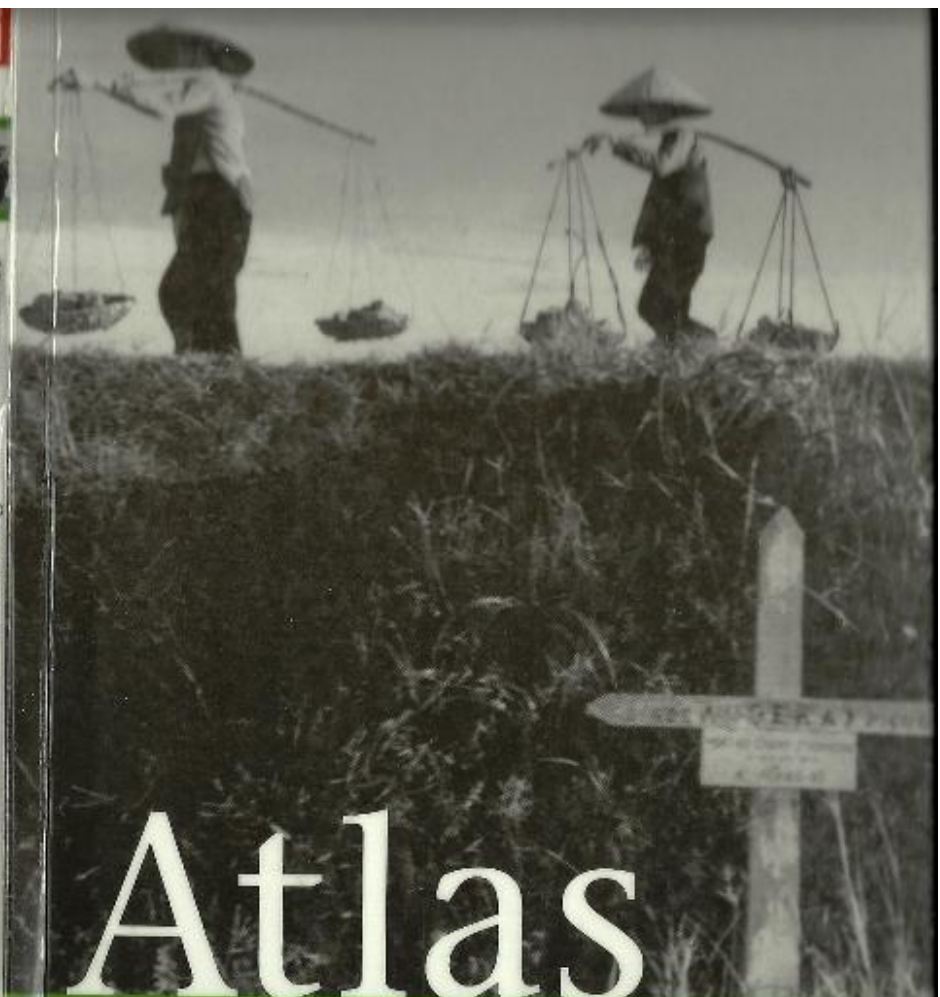
14,95 € - ISSN : 1254-5724 - ISBN : 2-7467-0507-9

Imprimé et broché en Italie.

Direction de la mémoire,
du patrimoine et des archives

Le Mémorial
de Caen

Atlas des guerres d'Indochine

Atlas

des guerres d'Indochine

1940-1990

De l'Indochine française à l'ouverture internationale

HUGUES TERTRAIS
Préface de Pierre Schoendoerffer

autrement

Le Mémorial de Caen

Ministère de la Défense

959.TER / Mémoires